

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5587/2543

พระภิกษุ ฉลอม โหมดมณีโจทก์ นาย ณรงค์ โหมดมณีจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.พ.พ. มาตรา 1622, ป.วิ.พ. มาตรา 248

ย่อ / หลักกฎหมาย

โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากบ้านและที่ดินที่โจทก์ได้รับการยกให้ จาก ล. จำเลยต่อสู้คดีว่าบ้านพิพาทเป็นของจำเลยและบิดาจำเลยคดีมีประเด็นเฉพาะบ้านพิพาท ซึ่งคู่ความตีราคาไว้ 200,000 บาทจึงต้องห้ามฎีกาในข้อเท็จจริง ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1622 วรรคหนึ่ง ที่บัญญัติว่า พระภิกษุนั้น จะเรียกร้องเอาทรัพย์มรดกในฐานะที่เป็นทายาทโดยธรรมไม่ได้ เว้นแต่จะได้สืบทอดจากสมณเพศมาเรียกร้องภายในกำหนดอายุความตามมาตรา 1754 นั้น หมายถึงกรณีที่เจ้ามรดกตายโดยมิได้ทำพินัยกรรมไว้ และพระภิกษุเป็นทายาทโดยธรรมที่มีสิทธิในการรับมรดกด้วย ได้ฟ้องทายาทคนอื่น ๆ ขอแบ่งมรดก แต่โจทก์ได้รับการยกให้ซึ่งบ้านและที่ดินจาก ล. ในขณะที่ ล. มีชีวิตอยู่โจทก์จึงเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในบ้านและที่ดินดังกล่าว การฟ้องขับไล่จำเลยออกจากบ้านและที่ดินของโจทก์จึงมิใช่ฟ้องเรียกร้องเอาส่วนแบ่งทรัพย์มรดกในฐานะทายาทโดยธรรม แม้โจทก์จะเป็นพระภิกษุกีย่อมมีอำนาจฟ้อง

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า โจทก์เป็นเจ้าของบ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ซึ่งปลูกอยู่บนที่ดินโฉนดเลขที่ 9014 โดยได้รับการยกให้จากนางหลัก โหมดมณีซึ่งเป็นอาโจทก์ เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2535 ต่อมาวันที่ 18 กรกฎาคม 2540 จำเลยได้เข้าไปอยู่ในบ้านดังกล่าวโดยอ้างว่ามีสิทธิอาศัย โจทก์บอกกล่าวให้จำเลยออกจากบ้านดังกล่าวแล้วจำเลยเพิกเฉย ขอให้ขับไล่จำเลยและบริวารออกจากบ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 จำเลยให้การว่า นางหลัก โหมดมณี เป็นมารดาจำเลย บิดาจำเลยและจำเลยจึงเป็นเจ้าของบ้านดังกล่าว จำเลยและบริวารมีสิทธิอาศัยอยู่ในบ้านดังกล่าว โจทก์มิใช่เจ้าของ ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาให้ขับไล่จำเลยและบริวารออกไปจากบ้านเลขที่ 20 หมู่ที่ 3 ของโจทก์ ห้ามเกี่ยวข้องอีกต่อไปจำเลยอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายืนจำเลยฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้โจทก์ฟ้องขับไล่จำเลยออกจากบ้านและที่ดินที่โจทก์ได้รับการยกให้จากนางหลัก โหมดมณี จำเลยต่อสู้คดีว่าบ้านพิพาทเป็นของจำเลยและบิดาจำเลย จึงมีประเด็นเฉพาะราคาบ้านพิพาท ซึ่งคู่ความตีราคาในชั้นอุทธรณ์ไว้ 200,000 บาทเมื่อศาลอุทธรณ์ภาค 7 มีคำพิพากษาแล้ว จำเลยจึงต้องห้ามฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา 248 วรรคหนึ่ง จำเลยฎีกา ศาลชั้นต้นรับฎีกาเฉพาะปัญหาข้อกฎหมายข้อ 2.1 เท่านั้น ว่าโจทก์มีอำนาจฟ้องคดีนี้หรือไม่โดยจำเลยฎีกาว่า โจทก์เป็นพระภิกษุฟ้องคดีในฐานะทายาทโดยธรรมจึงไม่มีอำนาจฟ้องซึ่งการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายต้องถือตามข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 ได้วินิจฉัยจากพยานหลักฐานในสำนวนว่า เมื่อวันที่ 24 สิงหาคม 2535นางหลักได้จดทะเบียนยกบ้านและที่ดินพิพาทแก่โจทก์ โดยโจทก์ให้นางผาดชาติสุข ดูแลบ้านดังกล่าว ครั้นวันที่ 18 กรกฎาคม 2540 จำเลยได้เข้าไปอยู่ในบ้านหลังนั้น โดยอ้างว่าเป็นของนางหลัก สำหรับปัญหาตามข้อฎีกาของจำเลยนั้น ศาลฎีกาเห็นว่าตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 1622 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า พระภิกษุนั้นจะเรียกร้องเอาทรัพย์มรดกในฐานะที่เป็นทายาทโดยธรรมไม่ได้ เว้นแต่จะได้สืบทอด

สมณเทศมาเรียร้องภายในกำหนดอายุความตามมาตรา 1754 นั้น ต้องหมายถึงกรณีที่เจ้ามรดกตายโดยมิได้ทำพินัยกรรมไว้ และพระภิกษุเป็นทายาทโดยธรรมที่มีสิทธิในการรับมรดกด้วย ได้ฟ้องทายาทคนอื่น ๆ ขอแบ่งมรดก แต่คดีนี้โจทก์ได้รับการยกให้ซึ่งบ้านและที่ดินจากนางหลัก ในขณะที่นางหลักมีชีวิตรอยู่โจทก์จึงเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในบ้านและที่ดินดังกล่าว การฟ้องขับไล่จำเลยออกจากบ้านและที่ดินของโจทก์จึงมิใช่ฟ้องเรียกร้องเอาส่วนแบ่งทรัพย์มรดกในฐานะทายาทโดยธรรม แม้โจทก์เป็นพระภิกษุก็ย่อมมีอำนาจฟ้องคดีนี้พิพากษายืน

องค์คณะ

ประพันธ์ ทรัพย์แสง · สมศักดิ์ วงศ์ยืน · ดลจรัส รัตนไศภิต

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5587/2543>